

קד:

עין משפט
נר מצוה

לא מחשבה הוא דלא פסלה אבא אינה פסלה. מימה דנרס
הזילו לו (ויחזק דף מה.) בעי דר פסל מיזב נחפית קטרת
מחו מ"ס הוסף רבי עקיבא הקומץ והקטרת כיו מדפסיל טבול ויס
פסולה ^{לח} נמי מלינה ומדפסלה ליה פסלה נמי מחשבה ולא דמי
כדנחא וי"ל דהתם בדנכילית מוצח מה
לי מחשבה מה לי ליה ואל"ל הכא
בנדר פסח הנשרפין ^{לח} וכן היכי
פסלה מחשבה בקטרת אלא תנן לעיל
בפרק ג"ס (דף מה.) קטרת ולבונה
אין בהן משום פגול וי"ל דנהי דכרת
ליכא מחשבה ויהי פסלה מידי דהוה
אשתאחא פסחיתא לרבי שמעון דלמר
בפ"ק (ע"ל גיט.) מודה רבי שמעון
בפ"ק

היו מובילין אותו י"ג. הגשרפין כחלו
הראשונים. בני אדם הנושאים במוט
ראשונים: עד שלאו. האחרונים. גמרה
דגמרה בא שריפתן אין המסייע שוב בה

במוטות ב לקמן יליף לה:
אזותן שבראש האחד יואים
[קה.] יליף לה: **ניסך הכסף**.
מטמא בנדים אבל מקמי הכי
יענין בשעת שריפה מטמאין
כולה יליף בגמרא (דף קי:).
ס שורפים פסולי כשר קדשי
שמחית אצילתן בגזירה
אומורים אפילו של קדשים

מוסף רשמי

היו סובלין אותן במוטות.
פרס השגרנים מן פר ישר
יחיד ישר העולם דבר ופר כן
מחש. המרשן חזק לגי מחש
מפסח (פח) הברה אשר
הכיתור. אשר יחנני לי מחס
טון ארנה לגטות. ודוד חמד
לי להאי קרא כדברי הימים יחזא
ב פסולי קדש קדשים. מן

הואיל והקטרת הכשירין
היא שריפת פסולתן בעזרה
בפתחים בפרק כל שעה (דף
קודם) נאמ' משרף: קודם
ולא אחר שזמן = ללאת לפיכך
לעזרה: אחר וריקס: שהיה
לאת לפיכך נשרפין מוז לעזרה:
וכשהן נשרפין במזותן
ע' בהן שום פסול: נשרפין

[illegible]

וְהָיָה כְּמִתְחִילָה לְדַעַי: וְסוֹסֵם
 בְּגוֹן שִׁיטָּה לִפְנֵי וְרִיקָה דְּמִים:
 הָיָה הַגִּיעַ זְמַנּוֹ לֵלֶכֶת דְּמִים:
 הוּא שְׂטוּעִיל. לְפִסּוֹקֵן אֵם יֵאלֹא
 הָיָה לִפְנֵי וְרִיקָה דְּמִים: מֵאִי
 לֵיָּה. אֲמַחֵי חִיפּוֹל הָרִי סוֹפֵן
 לְרִי וְרִימֵם בִּרְכָּה. אֵם קָרָה
 לֵיָּה אֲלִיבָא דְּמֵאֵן דְּפִסְכֵּל
 קִלִּים שִׁיטָּה לִפְנֵי וְרִיקָה דְּמִים
 שְׁעִירִין לֹא הַגִּיעַ זְמַנּוֹ לֵלֶכֶת
 הַחֲדָרִי (נֶעֱשֶׂה פֶּסַח): הַכֵּא מֵאִי
 יָמֵן הָיָה מִלִּי בְּכֶשֶׁר דְּמֵאֵן
 יָן סוֹפֵן חוּבָה לֵלֶכֶת אֲבָל הָיָה
 לֵלֶכֶת חוּבָה לֹא מִיפְסֵלִי
 אֵל פֶּסַח סוּמָחָה וְלִינָה.
 כֵּאל וּמְדוּלִי לֵיָּה קָרָה הַכֵּא
 לֵיָּה: שִׁיטָּה רֹבּוֹן אֵם
 אֶחָד מֵן הָאֲבָרִים מִשְׁלֵם
 לְבִלְבֵּם לֵיטָאחָה: מִהוּ. מִי
 הָיָה לֵלֶכֶת אֶת הַמַּעֲשִׂיקָן
 רֹבּוֹן אֵם לֹא הָיָה יֵעָלֶה
 יָמֵן שְׂרִי מִיַּעֲשֹׂה לְאֲבָרֵי הָיָה

[illegible][illegible]

לפסול מק"ו משלל לשמו ונקטרם
ומה אהי ג"ש המלל מלל ממנה
והקשה הקשה כגונקדם אמאי הולך
לדקוק טעמו יוס' הוה יניח לאחיו
ומתחמי' דמעילה (דף י.) דקתי כהדיא
והסברו וליפק טעמו יוס' ובמתחמי'
שפירוס ולינה וחקר רבני יוס'
ומתוס כהדיא מיירי כקטרם דלל כהדיא
כדקתי קדשו ככלי וההוא דמיקדש
ככלי פסלה כיה ליה אלל הכס כקטרם
דיוס הכיפורים דעקרה אינה ככלי
דלל משום דלל אפשר כדאחרי הכס
לעילי והא' אמרי' דלל מיפסלה
ולינה אלל היה דרבי עקיבא משמע
דמיירי בכל קטרם ועוד י"ל כהדיא
דמתיירי איכל לדמי' מדרבנן וכן י"ל
ומתייבין עליה משום פינוג ועמא היה
אינה מתכ מדדות כמו י' אלל אוכלין
טמאין ושמה משקין טמאין ושמה
רביעי' יין ונגסן למקדש ושמה דרי'
אחילת פרס חייב דהיינו מדרבנן
דפסול גויה (דף רבנן) כדאמרין
בפרק בתרא (דף יד.) אלל היה
דרי' עקיבא פסולא דאורייתא י' מדרבנן
טעמו יוס' ע"י צירוף דאי מדרבנן לא
הוה ממתיין י' גמי האי פסול על דרי'
צירוף וא"ח והכי דייק מדרבנן טעמו
יוס' פסלה גמי והא' משמעה
במתכמה ופסלה טעמו יוס' ולינה לא

פסלה עד שחנתו במחשבה דלאחר
פרק קמא דשנויות (דף קי.) ו"ל דהא
נפסלה בטובל יום י' היינו מדנבנין;
ושיטת רובו בענין אבר. מ"ו
בקונטרס דמיבעיא ליה לענין טמא יא
ההתעסק בן וקשה דכפוך כילד לילין
(מפסיח פה) אחריו המזיל בשר פסח
למחורה למחורה אינו חייב עד שזית
הואלס כמיז ביה כשבו ופרק ממחתי
דהכא דהיו סובלין אותו במיטות
דקמי ראשונם במתאין נגדים
אחרותאין אין שמתאין נגדים עד שיטלו
והוף על גן דלא נח ומשיני נגדיה
והאס כן רובו במיעוט אבר דהכא
לא יא יא מחייב לענין שנת י' כיון דלאחר
בפניס לא יעמו נגדים וגרלה לפרש
דמיבעיא ליה לטעם אשרופי בפניס;
בפרקים הנשרפים ושם

מי אמרין ה"מ בשר דאין סופו לצאת חובה ^א אבל ^ב לא או דלמא ה"ג ^א לא הגיע זמנו לצאת ת"ש ^ב פסול ביציאתו מאי לאו פסול יציאה לא ^א פסול טר רבי אלעזר פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים ^א שיצא מהו ^ב הך מעוטא דאבר בתר רובא שדינן ליה והא ^א בתר רובא דבהמה שדינן ^ב פשיטא דלא שבקינן רובא ^א בתר דאברים ^ב אלא ^א שיצא חציו ברוב אבר ^ב קמביעא ליה ארין

[illegible]